

30 Αυγούστου 2021

Γέροντας Ανανίας: Ο Χριστός μάς έδωσε τη χάρη να τον έχουμε κοντά μας, μέσα μας, μαζί μας!

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Ο Γέροντας, Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης (1945-2021).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης: «Ομιλία στην «Αποτομή της Τιμίας Κεφαλής του Ιωάννου του Προδρόμου»

Εξεφωνήθη την 28η Αυγούστου 2003

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=320768>

Ο Ηρώδης, βέβαια, ο φοβερός Ηρώδης, και η Ηρωδιάδα και η κόρη της και οι λοιποί συνδαιτυμόνες έκαμαν το μεγαλύτερο ανοσιούργημα. Εφόνευσαν τον «μείζονα εν γεννητοίς γυναικών» και περιέφεραν την Τιμίαν Κεφαλή του, ως οψώνιον, τοις ανακειμένοις.

Κι εδώ βλέπομε, πόσο μεγάλο κακό είν' η αμαρτία και πού μπορεί να οδηγήσει τον

άνθρωπο. Μπήκε η αμαρτία στην ψυχή του Ηρώδη και της Ηρωδιάδος και των υπολοίπων. Κι έκαναν εγκληματικές πράξεις. Η δε μεγαλύτερη και πιο κορυφαία ήτο η Αποτομή της Κεφαλής του Τιμίου και Ενδόξου Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου.

Αυτό είναι η αμαρτία! Διώχνει απ' τη ψυχή του ανθρώπου τον Θεό. Διώχνει την αγάπη. Διώχνει τη χάρη. Διώχνει, αν θέλετε, και τη λογική. Την ανθρωπιά. Και γίνεται ο άνθρωπος μια κόλαση. Γίνεται ο άνθρωπος εγκληματική φύση. Γίνεται ο άνθρωπος ό,τι χειρότερο.

Και αυτήν ακριβώς την αμαρτία ήλεγχε και εστηλίτευε ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος και στον Ηρώδη και στους υπόλοιπους. Γιατί, ζώντας εκείνος εν καθαρότητι και αγνότητι, ως ο μεγαλύτερος ασκητής, έβλεπε πόσο κακό είναι και πόσο κακό κάνει η αμαρτία στον άνθρωπο.

Αμαρτία είναι απουσία Θεού. Το μεγαλύτερο, που μπορεί να πάθει ο άνθρωπος, να χάσει τον Θεό του. Και όταν Τον χάνει, τι λέμε, για μερικούς ανθρώπους, που είναι εξώλης και προώλης; «Αυτός δεν έχει τον Θεό του». Ζει ως άθεος εν τω κόσμω. Κι αυτό είναι, όπως είπαμε, η μεγαλύτερη κόλαση. Η μεγαλύτερη ταλαιπωρία. Τα μεγαλύτερο κακό. Η μεγαλύτερη τιμωρία. Γιατί ο άνθρωπος, τότε, χωρίς τον Θεό του, υποφέρει και βασανίζεται. Και πάσχει. Και άκρη δεν βρίσκει.

Γι' αυτό επέμενε ο άγιος Ιωάννης στον Ηρώδη και στην Ηρωδιάδα. «Αφήστε τον άνομο βίο! Κόψτε την αμαρτία και το κακό! Ελάτε στον Θεό και στη χάρη Του! Κάμετε έργα ιερά και όσια! Αποφύγετε κάθε παρανομία! Διότι αυτό σας βλάπτει!»! Φώναζε στον Ηρώδη, όχι για να τον προσβάλει. Ο Ηρώδης προσέβαλε τον εαυτό του, μ' ό,τι έκανε, κι η Ηρωδιάς. Αλλά, για να τον γλιτώσει. Να τον συνεφέρει. Να τον αφυπνίσει. Να τον επαναφέρει στο δρόμο του Θεού και της αλήθειας και του δικαίου.

Γι' αυτό και οι άγιοι μας κλαίνε, κάθε μέρα, για τις ανομίες και αμαρτίες και παραβάσεις μας. Γιατί εκείνοι ξέρουν, πόσο κακό είν' η αμαρτία. Και πού μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο, όπως οδήγησε τον Ηρώδη και τους υπόλοιπους στη σφαγή του μείζονος των προφητών.

Ο Θεός, όμως, του Οποίου το θέλημα και το σχέδιο γίνεται πάντοτε, μπορεί απ' το πικρό να βγάλει γλυκό. Και μπορεί να μεταποιήσει τα πάντα. Έτσι, εδώ, εχρησιμοποίησε το φόνο του αγίου Ιωάννου εκ μέρους του Ηρώδη, -και για το φόνο αυτό ο Ηρώδης επλήρωσε και ήτο ένοχος και υπόλογος- εχρησιμοποίησε το φόνο, για να περάσει τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο, από την εδώ πλάση, στου Άδου τα καταχθόνια και τα βασίλεια.

Άγιος Ιωάννης Πρόδρομος.

Γι' αυτό και ο άγιος Ρωμανός, στο υπέροχο Κοντάκιο, που έχει γράψει για την Αποτομή της Τιμίας Κεφαλής του αγίου Ιωάννου, λέγει:

«Η του Προδρόμου ένδοξος αποτομή οικονομία γέγονέ τις Θεϊκή». -Η ένδοξη αποτομή του Προδρόμου έγινε μια κάποια Θεϊκή οικονομία- «Ίνα και τοις εν Άδη κηρύξει του Σωτήρος την έλευσιν». -Για να κηρύξει και σ' αυτούς που ευρίσκοντο στον Άδη τον ερχομό του Σωτήρος Χριστού.

Αυτό, όμως, δεν δικαιώνει τον Ηρώδη. Το 'παμε, προς άρσιν πάσης παρεξηγήσεως. Ο Ηρώδης είναι υπεύθυνος, είναι υπόλογος, είναι παράνομος, είναι φονέας του μείζονος των προφητών, και για όλα αυτά επλήρωσε. Ετιμωρήθη. Απέθανε σκληρόβροτος. Και απέθανε, κατά τον πιο απαίσιο τρόπο. Γιατί αυτή είναι η αμαρτία, αν την κρατήσομε και μέינוμε κοντά της και αυτή μαζί μας. Μας φιλοδωρεί με ό,τι χειρότερο. Μας καταστρέφει. Και το σώμα και την ψυχή. Και χάνομε και την αιώνια ζωή. Χάνομε την αιώνια πατρίδα. Και πικραίνομε και τον Θεό μας. Και Τον στενοχωρούμε.

Γιατί ο Κύριος μας έφτιαξε όλους μ' ένα σκοπό και για ένα λόγο: Να πάμε στον Παράδεισο. Να πάμε στη Θεία Βασιλεία. Να χωρέσομε τον Αχώρητο. Να γίνομε κι εμείς χώρα του Αχωρήτου. Να γίνομε κοντά Του ευτυχείς. Να γίνομε κοντά Του γαλήνιοι. Να γίνομε κοντά Του αθάνατοι και αιώνιοι. Αλλά εμείς, και με τη συμβουλή του όφεως και του αρχεκάκου, χαλάμε το σχέδιο του Θεού. Χαλάμε την

πλάση και τη δημιουργία του Θεού. Και τούτο γίνεται ένεκα του αυτεξουσίου. Ένεκα της ελευθερίας, που μας έδωσε. Την οποίαν Εκείνος σέβεται και φυλάττει. Και σε σημείο τέτοιο, που να σκοντάφτει επάνω στην ελευθερία μας. Και να φαντάζομε εμείς δυνατοί και ο Θεός να φαίνεται, τάχα, αδύνατος και αναποτελεσματικός.

Η ελευθερία, που μας έδωσε, είναι μέγα δώρον και προσόν. Και προικοδοσία σημαντική. Αλλά, συνάμα, είναι για μας και μεγάλο βάρος και μεγάλη ευθύνη κι ακόμα και δίκικοπο μαχαίρι. Αν την ελευθερία την χρησιμοποιήσομε κατά Θεόν, με συνεργό τη Θεία χάρη και τον φωτισμό Του, μεγαλουργούμε. Αγιάζομε. Υψωνόμαστε. Γινόμαστε Θεοί, κατά χάριν.

Όπως έγινε και «ο μείζων εν γεννητοίς γυναικών», ο οποίος ετήρησε το Θείο θέλημα από των σπαργάνων αυτού, ακόμη. Και ο οποίος, διά του μαρτυρικού του θανάτου, υψώθηκε. Αποθεώθηκε. Λαμπρύνθηκε. Συνέχισε τη Θεία του αποστολή στον Άδη κι όταν κατέβηκε εκεί ο Φιλάνθρωπος, πρώτον αυτόν, φυσικά, επήρε κοντά Του. Τον «μείζονα εν γεννητοίς γυναικών». Και ύστερα τους υπόλοιπους.

Στις ημέρες μας, που επλεόνασεν η αμαρτία, που το κακό εβγήκε στον δρόμο, που κορυβαντιά [πανηγυρίζει έξαλλα] και απαιτεί να επικρατήσει και απειλεί, συνάμα και καυχάται και εναβρύνεται [υπερηφανεύεται, καμαρώνει], ότι τους έχει όλους στο χέρι, παράλληλα και δίπλα κι ακόμα περισσότερο, κυκλοφορεί η χάρις του Θεού, η οποία υπερπερισεύει. Γιατί στην Εκκλησία μας την αθάνατη το καλό πάντοτε περισεύει.

Και βγαίνει από χίλιες βρύσες κι από χίλια στόματα και πλημμυρίζει τις ευχές μας στην πλάση, τα πάντα. Και κάνει τον αρχέκακο και τα όργανά του, να φρενάρουν και να συγκρατούνται. Και συνάμα να λυσομανούν.

Στις ημέρες μας, εκαλύφθη η αλήθεια του Θεού. Η αλήθεια της Εκκλησίας. Η αλήθεια των αγίων. Η αλήθεια της συνειδήσεώς μας. Και επικρατεί σκοτάδι. Κι όταν εσταύρωσαν τον αναμάρτητο, έπεσε σκοτάδι! Αλλά, μέσα απ' αυτό το σκοτάδι, ξεπρόβαλε το φως της Εκκλησίας. Το φως της αλήθειας. Το φως του Χριστού. Κι αναστάτωσε τις ψυχές και τις συνειδήσεις.

Έκαμε και τον ίδιο τον προδότη Ιούδα, να πάρει τα λεφτά, τα όποια έλαβε προδίδοντας τον Διδάσκαλο και τον Αναμάρτητο, και να τα πάει στο ναό, στους Γραμματείς και Φαρισαίους και Αρχιερείς, να τους τα πετάξει στα πόδια και να τους πει πως «ήμαρτε, παραδίδοντας αίμα αθών».

Ξύπνησε η συνείδηση και η ψυχή του Ιούδα. Είχε τύψεις. Αυτός είν' ο Χριστός! Αυτή είν' η αλήθεια. Αυτό είναι το φως.

Κι εκείνοι τον ειρωνεύτηκαν. Κι αυτός, τότε, πήγε και κρεμάστηκε. Και δεν κέρδισε ούτε τα λεφτά -πόσος αγώνας γίνεται σήμερα για τα λεφτά, αφού και τραγούδι έχει βγει!- ούτε τη ζωή την παρούσα ούτε και την αιωνία. Εστερήθη, όπως λένε οι Ύμνοι, «ζωής προσκαίρου και Θείας». Κι εμείς σήμερα, που κυνηγάμε οι περισσότεροι τα λεφτά, όποιοι κι αν είμαστε, κάνομε μέγα λάθος.

Αντί να δώσουμε τη λατρεία της ψυχής μας και την αγάπη και τη στοργή και τα μεγαλύτερα και υψηλότερα αισθήματά μας στον Ποιητή και Πλάστη και Λυτρωτή μας, τα χαρίζομε στην άψυχο ύλη. Και τι γίνεται; Μήπως χορταίνομε; Μήπως ευχαριστούμεθα; Μήπως καλοπερνάμε; Όχι! Ρωτήστε εκείνους, που περιμένουν, ανά πάσα ώρα και στιγμή, τι θα γίνει με τα χρηματιστήρια. Πόση αγωνία έχουν. Μένουν άπνοιοι. Στενοχωρούνται. Υποφέρουν. Αρρωσταίνουν. Ανεβαίνει η πίεση. Χαλάει η καρδιά. Και όλα τα άλλα. Και τι είν' αυτό; Κόλαση!

Ενώ, αν έχει κανείς στην καρδούλα του στον αφέντη τον Χριστό, στη γλυκειά την Παναγιά, τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο, την Εκκλησούλα μας την αθάνατη, τότε έχει ειρήνη. Τότε έχει πληρότητα. Τότε μπορεί να μην έχει να φάει. Να μην έχει να μείνει. Να μην τον υπολήπτεται κανείς. Και όμως, να τα έχει όλα στην ψυχή του. Να τα κατέχει όλα κι αν μη έχει τίποτε, γιατί έχει τον Θεό του.

Έλεγε ένας διανοούμενος των τελευταίων ετών: «Καλή πραμάτεια ο Θεός και τελειωμό δεν έχει». Όποιος είναι με την πραμάτεια του Θεού κι όχι με «με ταις του βίου πραγματεΐαις», εκείνος έχει τον πλούτο. Έχει τον πολύτιμο μαργαρίτη. Έχει τον κρυμμένο θησαυρό.

Κι ενώ οι άλλοι, όπως λέει η παροιμία, «ο κόσμος το 'χει τούμπανο κι εγώ κρυφό καμάρι», κι ενώ οι άλλοι, δηλαδή, βρίσκονται αλλού, εκείνος που λατρεύει και έχει στην ψυχή του τον Χριστό, διά της πίστεως, αυτός τα έχει όλα. Αυτός είναι επιτυχημένος. Αυτός είναι και ο πρώτος. Αυτός είναι ακτύπητος. Αυτός είναι μεγάλος. Και μας έδωσε αυτή τη χάρη ο Ιησούς Χριστός. Να τον έχομε κοντά μας. Μέσα μας. Μαζί μας. Παντού και πάντοτε.

Και περισσότερο στις θλίψεις και στους σταυρούς και στους Γολγοθάδες μας και στις ανέχειές μας και στις δυσκολίες μας και στους πειρασμούς μας και στα προβλήματά μας και στα πάντα μας. Να Τον έχομε κοντά μας και μέσα μας, καθώς και την Παναγιά. Και τον μεγάλο άη-Γιάννη, τον Πρόδρομο. Και όλους τους αγίους και τους αγγέλους και τα πνεύματα και τις ψυχές των δικαίων.

Και τι να είναι η ύπαρξη μας; Μια εκκλησούλα. Μια μονή της Αγίας Τριάδος και των αγίων. Ένα κομμάτι και μια γωνιά του Παραδείσου. Μια ομορφιά ανείπωτη.

Και φαίνεται αυτό, ακόμη και στην όψη εκείνων που λατρεύουν τον Κτίσαντα, παρά την κτίσιν. Λάμπει το πρόσωπό τους. Η ευχή τους είναι καθάρια και αγνή, σαν τον ήλιο. Το είναι τους αισθάνεται την ειρήνη του Θεού, «την πάντα νουν υπερέχουσαν». Και τα λογάκια τους, έστω και αδέξια, στάζουν αθάνατο μέλι.

Το μέλι του Χριστού. Το μέλι του Αγίου Πνεύματος. Και είναι αυτή ευλογία και στηριγμός και αναπαμός του κόσμου. Και εύχονται, μαζί με την ιερωσύνη, στον ουράνιο Πατέρα και λέγουν: «Επίσκεψαι τον κόσμον Σου εν ελέει και οίκτιρμοίς». Καλύτερη ευχή δεν υπάρχει απ' αυτήν να λέμε στον Θεό μας. «Επίσκεψαι τον κόσμον Σου εν ελέει και οίκτιρμοις. Και ύψωσον κέρας χριστιανών Ορθοδόξων. Και κατάπεμψον εφ' ημάς τα ελέη Σου τα πλούσια».

Απόσπασμα από το βιβλίο του μακαριστού Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη «Λόγοι για τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο», των εκδόσεων Ακτή, Λευκωσία 2010.

<https://bit.ly/3mQZ6I2>